

ΔΡΑΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΖΑΚ ΚΕΡΒΑΛ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΥ

ΡΥΧΗΘΗΚΕ με λύσσα, ο γεροθαλάσσιος Φίτζ Στέφεν, όταν είδε την κόρη του Σελεστίνου να διακρύβει...

—'Ήσουν άδικη και τίπικη; τ' ελεε ελεε... Φαρσοπούλα ταπεινή, καθώς ήσουν, δεν έπρεπε να δώσεις σημασία στα λόγια ενός ευνταπίδου... Την ώρα που ήθελε να περάσει μαζί σου, ο άρχιερός, και γι' αυτό σέ πλάνανε... Και τότε; ... Τώρα, δίδει οι συγχωριανοί μου, άδω στο Μπαρλέο, θά γευθόν με την μουζούρα της άμαρής, με την όποια κηλίδωσες το λευκό και τιμω μέποπό μου... Κατάρα σέ σένα, κόρη μου! ... Κατάρα και σέ κείνον τόν άνανδρο ξελοισιαστή σου! ... Κατάρα και στους...

δού σας!..

Με όμνη έλλεισε κατόπιν την πόρτα του γιογκου καλοβιού του, ο Ξεάλλος πατέρας, και πλανήθηκε ύστερα στην έρημη άκροαλιά, ζητώντας άνασκωπή στο θαλασσανό άνερό. Κι' ή δυνατισμένη κόρη του, σωριασμένη στό λάτομα, διπλωμένη, κωβαριασμένη στά δύο, έβλαψε πικρά. Θοηγυτός τό άκουσο κι' άγνωστο παλληκάρι, που ήλθε πετάζει μακριά της μία βραδεία, άφρόπτο μάρμανε με τό φίλι του τό φλογερό τά άσπια κρινά της άγνύστης της...

Πήσανον λίγα μίνες, 'Ο διάστιγος Φίτζ Στέφεν, ο πιο ροκαλιός άλλου ναυτικού της Νορμανδίας, ήλθε γεράσει τριάντα χρόνια μέσα σ' αυτούς τούς λίγους μίνες. Κι' ή κόρη του, ή Ξεάλλου, κι' ένώ εβήθη κατέλλα του Μπαρλέο, ήλθε γίνει άφαντη από τόν κόρσο. Κι' ένώ άλλότε ήταν τό στολίδι κάθε γιορτής και κάθε πανηγυριού, τώρα, μακριά από κάθε χαρά, ήταν διαρκώς κλεισμένη στό καλάθι της. Μέσα στό άδάκρυ και στός λυγμούς της όριμαζε σιγά-σιγά στά σπλάγγα της ό άβυσσος καυτός της φλογερής, μη ένοχης άγάτης της!..

Στις 26 Νοεμβρίου του 1120, μεγάλη κίνησης παρατηρήθηκε κατά τό πρωί, στό ήσυχον σινήθος έξέκτου παρόλιου χωριού της Νορμανδίας. Ένα έπιστομο και κραταιότατο άτιμο ήλθε 'όθι από την χαρμάνη άσπρη, στό χωριό, και πολυτήρητης, λαμπροτάτη άκολούθησι λόγδων, βαρώνων και σταταρχών τό συνόδειον. 'Ηταν ή Αιτού Μεγαλειότης ό 'Ερρίκος Α', βασιλεύς της 'Αγγλίας και δούξ της Νορμανδίας!..

Τεσσαράν χρόνον πόλεμοι στό Γαλλικό έδαφος, τόν ήσαν άναγκάσει να λείψει από τό κράτος του. Και τώρα, νικηφόρος και τραταστικός, γιούξ με την άκολούθησι του στό Λονδίνο, διαψώντας να πατήρι έπιτέλους τό άγαπημένο γόνιμα της 'Αγγλίας του.

Με άπειρος ήττοκρανές ύποδέχτηκαν τόν κυριαρχή τους ό άγαθοί έξέκτου Νορμανδοί. 'Όλο τό Μπαρλέο ήλθε βγή στός δρόμους κι' έφρανε με λουλουδιά τόν βασιλέα, την οικογένειά του και την συνουσία τόν ευνταπίδων, που τόν τριγύριζαν. Κι' εκείνος τούς χαροποιείσεν όλους με σιγήνησι, καθώς διάσχισε τό χωριό και πήγαινε προς τό λιμάνι, μέσα στο όποιο τόν περιέμεναν, με έτοιμα τά πανιά τους, τί σημαυστολίσι πλοία.

Στη γενική έκταξη και χαρομένη άναστάσει, μονάχο τό φτωχικό καλύδι του Φίτζ Στέφεν ήταν καταλείστο και πένθιμο. 'Ο διάστιγος θαλασσοκόμος, ύστερ' από τη συμφορά του, μισούσε με άγριο πάθος όλους τούς ευνταπίδες της γης κι' όλους τούς ισχυρούς της. Δάγκραν διαρκώς με άνησυχον λύσσα τις σημάξες γροθιές του, γιατί ούτε τόν διασφορέα της μοναρχικής κόρης του ήξερε, μη ούτε κι' ήλθε τί άδυναμι να τόν έκδικήθι, άν τόν άνακαίλιτε ποτέ του. Έφτανε την έποχή έκείνη τό καυτίσιο ένός ευνταπίδου, για να κρημαστή από τό πρώτο δένδρο ένας άσπιος άστός!..

'Απ' τις χαρμαίδες του κλειστό παραθύρου του, έβλεπε ό άμφορος πατέρας την κίνησι στό δρόμο. Οι λαμπροί ευνταπίδες, που περνούσαν γόδους.

- 'Αλέξανδρος, δέν έχω πεντάρα! Έβλεγε κάθε τόσο στο γιό του.
- Μά για άνωξε τό σφύρατό τοι κρατέζουσι να δής, πατέρα...
- Κι' αλήθεια, άνετό τό σφύρατό ήταν πάντα γεμάτο από λεφτά.
- Ο δικού του ήσαν αυτή την ιδιοτροπία του και φρόντιζαν πάντα να βάζουν μέσα στο σφύρατό του άρεκάτα χρύματα.
- 'Ενα πρωί, στις 4 Δεκεμβρίου 1870, ό γιούξ του τόν βρήκε βυθισμένο σέ μαύρες σάββες!..
- Τι συλλογίζεσαι; τόν ρώτησε.
- Τό έργο μου, 'Αλέξανδρε. Αλήθεια, για πέξ μου ελευκρινά, θά μείνει κάτι από τό έργο μου!..
- Μείνε ήσυχος, μπακαλιά... τού άπαντούσε ό γιούξ του.

Και τό έξήρησε γιατί τά περισσότερα μυθιστοριματά του θά διαβάσκονταν από πολλές γενεές. 'Ο Λουιάξ τότε άάκρουσε, άγκάλιασε τό γιό του και τόν φίλησε.

Την άλλη μέρα ήταν έτοιμοθάνατος. Τό πρωάδι, στις δέκα ή όρα, πέθανε ήσυχα, δίχως κανείς να τό καταλάβη.

έξο, προαίολούδων μία άπαισία άγανάκτησι στην ψυχή του, με τό υπερχημνο ύψος τους και με την άκατάδεχτη για τούς φτωχούς χωματες συμπεριφορά τους. Κι' όσο τουξ έβλεπε να περνούν, τόσο κι' έβγαζαν άπ' τα στεγνά του γέλια καυτάρες, για τόν άνανδρο καταστροφεία της κόρης του, ή όποια έβλαψε με λυγμούς, έκεί, σέ μία γωνιά της κρημαρούλας...

—Νάτος, πατέρα!.. στρίγγυλισε ξαφνικά μία φωνή άπάνω άπ' τόν ύψο του γέροντ φραά.

Κι' ό Φίτζ Στέφεν, σαρτώντας Ξεάλλος, είδε την κόρη του σκρυμμένη πλάι του, να παρακούθη με φλογερό βλέμμα—άπό μέσα από τη χαρμαίδα — έναν νεαρό έμλιπο ευνταπίδου.

—Θεέ μου, πρόσζε Ξελεστίνου!.. τραύλασε ό Φίτζ Στέφεν, κρημαζώντας κρημά. Είσαι σιγορή; Αύτός έκεί ό λυγρός, με τό ρός γόνιμα, με τό άσπρο κρηό στο κατέλλο, που τόν συνουδειών άλλοι τρεις;

—Ναι, πατέρα! βεβαίως κρημαζισμένη ή κατέλλα. Αύτός είναι... 'Ο 'Ερρίκος μου!..

—'Αδικη, δυνατισμένη, με τόν 'Ερρίκο σου!.. ούφραζε πικρά ό πατέρας της. Ψέματα σου είπε, δέν τόν λένε 'Ερρίκο αυτόν. Φάνηκε φεύτης σέ όλα του, άρχιερός κι' άνανδρός... Αύτός είναι ό πρίγκιπας Γουλιέλμος, γιούξ τό βασιλιά, δούξ της Νορμανδίας κι' έκδοξος διάδοχος του θρόνου της 'Αγγλίας!.. Ένοκώσες καλά τώρα τό μέγεθος της συμφοράς σου, δυνατισμένη!..

'Αφρίζοντας, με σφραγατώντας κούλας, δώ μπορούσε τό κόχλησιμα τό μίπος και τό πόθος μαζί άγριας έκδωλασε, ό ντροπισμένος πατέρας, δέν πρόσζε την κόρη του, που έπρεπε παροφής κρημάθησι πλάι του. Μόλις πρόσζε την τρωμερή άπακαίλιτη ήρώσι του, όριμαζε κούλας στό δρόμο κι' άκολούθησε σιωπηλός και στεγνός τη συνουσία όξ τό λιμάνι.

—Βασιλέ!.. είπε σέ λίγο, γονατίζοντας μπροστά στον 'Ερρίκο, που ήταν έτοιμος να διαβή την απόδοθη. Είμα ό ταπεινός ήπικρός σου Φίτζ Στέφεν. 'Ο πατέρας μου μετέφερε την ένδοξη πατέρα σου Γουλιέλμο τόν Μεγάλο στην 'Αγγλία, όταν πήγε να την κατακτήσει. Κι' από τότε, ή οικογένειά μου έχει τό προνόμιο και την τιμή να μεταφέρει βασιλιάς πρόσωπα, όταν γινάινει ή άνάγκη... Εύδόκους, λοιπόν, Μεγαλειότητα, να φράσις στό Σαυοβαίτιον, έπίδειξιμα τού πλοίου μου... Λέγετα 'Αστρο Καραβός, είναι είνιοφωρο και τό πιο γιογκοσο του Μπαρλέο!..

—Φίλε μου, σ' εύχαριστώ για την ένδοξη ένθύμησι!.. είπε καλόδοξα ό βασιλεύς. Μοδ άδθηκε πολλές φορές ή έκταίρια ν' άκούσο κι' από άλλους την περιπέτεια αυτή του ένδοξου πατρός μου... Έπειδή, ώστόσο, έχω πλοίο έτοιμο, που με περιέμεν, θα σέ τιμήσο διαφορετικά... Θά παραδώσο στή ναυτική έπιτερία σου και στην παροταφίδησι άφροσίσι της οικογενείας σου, τό γιό μου, τό φηρατό της πατρικής καρδιάς μου και την έλλάδα της 'Αγγλίας μας... 'Ο γιούξ μου και διάδοχος μου Γουλιέλμος, θά έβδη με την άκολούθησι τόν στο πλοίο σου... Είσαι είνιοφωρομένος; Και ποδ'εγγράσει με τό κεράλι σου την άσφαλεία του!..

—Πρώτος έγώ θά πεθάνω, Μεγαλειότητα, άν συμβή τίποτα τό άπρόδοτο, άποκρίθηκε με κρημά κι' άπαισία διαφορούμενο τόνο στη φωνή του ό λατταρισμένος ναυτικός...

Πραγματικά, μέσα σέ δύο ώρες, στό 'Αστρο Καραβός, είχαν επιβυαστή ό διάδοχος Γουλιέλμος, ό αδελφός του Ρίτσαρ, ή αδελφή του 'Αδέλα, ό κόρης και ή κούρησι του Τούάτερ κι' άλλοι έκατόν πενήτα περίστο ευνταπίδα της άκολούθησις Κι'όταν τά δύο πλοία με τό πολύτιμο φορτίο τους ήσαν μέσα έτοιμα να σπρώξουν τις άγκυρές των, ό ήλιος βασιλευσε και γυρνούσε τις βουνοκορφές με τις στεγνές άχτινες του.

—Πέτα στά κούμα, 'Αστρο Καραβός μου!.. Πέτα σάν πουλί και πήγαμε μας στην 'Αγγλία!..

Οι στίχοι αυτοί ήσαν ή πρώτες στροφές κάποιου παλιού ναυτικού τραγουδιού. Τό μνημόρνε με διαβολική, ύποληψι χαρά, ό πλοίαρχος Φίτζ Στέφεν, την ώρα που διάταξε ν' άνοήξουν όλα τά πανιά και ν' άκολούθησουν σέ μακρή απόστασι τό άλλο πλοίο, ποίηφανε τόν βασιλέα και προτοφροτάταν.

Κι' όταν άπόθηκε ή μαύρη νύχτα στην κρημαζισμένη θαλάσσα, ό Φίτζ Στέφεν, ό ίδιος, σάν τόν Σατανά, όρθιος στό τιμόνι, άντί να όδηγήσει στις άκτές της 'Αγγλίας τό πλοίο του, λοδωδούρησε λιγάκι. Μ' αυτό τόν τρόπο, κατά τα μεσάνυχτα, τούρξε μ' όλη την όμνη του στόν τρωμερό σπώτελο του 'Κατταράξ. Βρόδησε άπαισία πάνω στό σπλήρο βράχο, άνοξε και κρηματίστηκε. Κι' ή θαλάσσα, ή σκοτεινή κι' άφριεμένη, κατάπε όλους τούς λαμπροστολίσιους έπίδατες του... Μαύρο και τρωμερό τούς σκέπασε τό ήνφο τό πόντον σάβανο...

Σίμωμα με την ήλωσησος πλόδισος στό βασιλιά ό γέρο φραά, χήθηκε πρώτος αυτός μέσα στα άγρια, τ' άφριεμένα κούμα... Ελξε κρηματοποίησι την άγρια έκδίκησή του, που χρόνια την περιέμενε με λατταρία... Ελξε έκδίκησή για την τιμή της κόρης του, πληρώνοντας την έκδίκησή του με τη ζωή του την ίδια, την κρημαμένη και θλιβερή...

